

Sarah Morgan

Vakáció Hamptonsban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sarah Morgan, 2017 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *Holiday in the Hamptons* (Harlequin Books)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2019

Átdolgozott kiadás

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A The New York Times sikerszerzője

SARAH MORGAN

Vakáció
Hamptonsban

*Hálásan köszönöm Flónak, hogy bepillantást engedett az ikrek életébe.
Te vagy a legjobb!*

Kedves Olvasó!

Szeretek barátnőkről írni, legfőképpen, ha ezek a barátnők testvérek is egyben. E regény hősnőjének, Flissnek van egy egyiptetűjű ikertestvére, Harriet, de bármennyire hasonlítanak is egymásra a külsejüket tekintve, belső tulajdonságaik nem is lehetnének különbözőbbek. Hát nem izgalmas alaphelyzet? Fliss nagy harcos, és ő a húga legfőbb védelmezője, de legbelül, a lelke mélyén ő is esendő és érzékeny. Amikor tíz év után hirtelen megint betoppan az életébe a volt férje, kényszerűségből olyan kérdésekkel szembesül, amelyeket hite szerint már rég lezárt magában. Fliss azonban már nem ugyanaz, aki tizennyolc évesen volt – hiszen mindenki alakul, formálódik, ahogy telnek az évek –, és meg kell tanulnia, hogy az idő, az élet gyökeresen megváltoztathat mindent.

Ez a könyv azt vizsgálja, hogyan változnak a kapcsolatok – nemcsak a szerelmi kapcsolatok, hanem a családon belüli viszonyok, például a testvérek között vagy nagyszülő és unoka között vagy akár gazdi és kutyája között. És mindezek háttérül a tenger meg a dűnék szolgálnak.

Hamptonsra először egy repülőgép ablakából figyeltem fel, és azonnal elvarázsolt a hosszú, homokos part, a homokdűnék és a szikrázó tengeren vattapamacsokként fehérülő vitorlások látványa.

Ez a csodaszép üdülőhely régóta kedvelt úti célja a nagyváros örülete elől menekülő New York-iaknak, én pedig, úgy érzem, nem is találhattam volna ennél megfelelőbb helyszínt egy nyáron játszó regény számára.

Akárhol tölti is az idei nyarat, remélem, kellemes szórakozást fog jelenteni ez a könyv!

Sok szeretettel:

Sarah

„Minden szív sok kincset tárol,
csendesén hét pecsét alatt;
van benne hit, remény s álom;
ha nem titok, nem varázsolat.”

Charlotte Brontë
(*Kamper Gergely fordítása*)

Előhang

Alighanem ez lesz a legszörnyűbb tizennyolcadik születésnap a világtörténelemben.

Fliss végigrohant az elvadult kerten, mely három oldalról vette körbe a tengerparti házat. Nem érezte a csaláncsípéseket vagy a hosszúra nőtt fűszálak vágásait, pedig csupasz volt a lábszára. Ugyanis túl sok minden mást érzett. Fájóbb dolgokat.

A kivénhedt, rozsdás kapu felsértette a csípőjét, amikor keresztülyomakodott rajta, aztán a bánattól űzve futni kezdett a dűnéken át a tengerhez vezető, fűvel benőtt ösvényen. Senki sem érhetette utol. Találnia kell egy olyan helyet, ahol egyedül lehet. Messze *tőle*.

És legközelebb akkor megy csak haza, ha ő elment! A születésnap tortája érintetlen marad, a gyertyákat sem gyújtják meg. Nem lesz közös éneklés, szerencsekívánatok. Nem lesz ünneplés. Végül is, mit lehet ezek után még ünnepelni?

Fliss elöntötte a düh, háttérbe szorítva az elkeseredettséget, mely mögött ott várakozott a düh és a fájdalom. Pedig próbálta elfojtani. *Sose mutasd a zsarnoknak, hogy félsz tőle! Ne áruld el, hogy gyöngye és sebezhető vagy!*

Ezt még a bátyjától tanulta. Mert az apjuk pontosan az volt: zsarnok.

Ha egyetlen jelzővel kellett volna illelnie az apját, Fliss azt mondta volna rá, hogy dühös. És sehogy sem értette a dolgot. Mindenki dühös olykor, Fliss maga is jól ismerte ezt az érzést, meg a bátyja, Daniel is. De a dühüknek mindig volt konkrét kiváltó oka. Az apjuknál ez másként működött. Neki nem volt szüksége okokra. Ő mintha csak azért kelt volna fel minden reggel, hogy kiélje a dühét az egész világon.

Szavak visszhangoztak a fejében, a futás ritmusában.

Gyűlölöm, gyűlölöm, gyűlölöm...

A lába homokot tapodott. A szél a hajába kapott. Ahogy nagy levegőt vett, a tenger sós ízét érezte az ajkán. Miközben a sírással küszködött, próbálta elnyomni az apja hangját a fejében, s ehhez kapóra jött neki a tenger moraja és a sirályok rikoltozása.

Pedig olyan tökéletesen indult a nap! Kár, hogy az apja az a fajta, aki képes a legszebb nyári naphól is kiölni minden örömet és szépséget – és ezalól a mai nap sem volt kivétel: Fliss és Harriet tizennyolcadik születésnapja. Az apja pontosan tudta, mit kell tennie, hogy Fliss rosszul érezze magát.

Próbált gyorsabban futni, hátha úgy maga mögött hagyhatja az érzéseit. A végén már úgy vert a szíve, mint egy gőzkalapács, és alig kapott levegőt.

Csak a baj van veled. Semmire sem vagy jó, te ostoba, haszontalan...!

Ha valóban olyan haszontalan, mint ahogy az apja mondja, akkor legokosabb lenne a tengerbe veszejtenie magát. Csakhogy akkor az apja örülne, hogy megszabadult tőle, és Fliss még véletlenül sem akart olyasmit csinálni, amivel örömet okoz neki.

Az utóbbi időben sportot űzött belőle, hogy megfeleljen mindama rossznak, amit az apja mondott róla. Nem elsősorban azért, hogy bosszúságot okozzon, inkább azért, mert a férfinak képtelenség volt megfelelni.

Most például nem is lett volna szabad itt lennie.

Hiszen a nyárnak az volt a lényege, hogy nem kell látniuk az apjukat. Ezt az időszakot a három testvér mindig az édesanyjukkal és a nagyanyjukkal töltötte a nagy tengerparti házában, miközben az apjuk a városban maradt, és csak a dühével foglalkozhatott.

Ezek voltak az év legcsodálatosabb hetei. Amikor megtört a sötétség uralma, és amikor visszatért a házba a nevetés és a derű. Este mindig sokáig fenn voltak, mégis könnyebben és sokkal boldogabban keltek fel reggel. Voltak napok, amikor a ház mögött, a tengerparton reggeliztek. Így történt ma is. Fliss egy kosár finom, érett barackot vitt ki a strandra, és épp az egyiknek az édes levét törölte le az álláról, amikor meghallotta, hogy az úton, a ház előtt megáll egy autó. Az apja

kocsija.

Az ikerhúga elsápadt, Flissnek pedig kiesett a barack a kezéből, és belepottyant a homokba, ahol a durva homokszemcsék azonnal beletapadtak a bársonyos héjba és a sárga, ízletes húsba. Olyan ez is, akár az élet maga, gondolta Fliss a barackot bámulva.

Az anyjuk lázas igyekezettel felhúzta a cipőjét, és reszkető kézzel igyekezett megigazítani szélről zilált haját.

Nyaranta az anyjuk egészen más ember volt, mint év közben, otthon. Aki nem ismerte őket, valószínűleg a nyaralásnak tulajdonította volna a változást, de Fliss tisztában volt vele, hogy kizárólag az apjuk hiányának köszönhető az anyjuk nyugalma és vidámsága.

Ám a férfi most megérkezett, és tönkretette az idillt.

A bátyjuk, mint mindig, most is igyekezett uralni a helyzetet. Biztosan valami futár, mondta. Vagy az egyik szomszéd siet ennyire.

De pontosan tudták mindnyájan, hogy sem egyik, sem másik. Az apjuk vezetni is úgy vezetett, ahogy minden mást is csinált. Dühösen, bögetve a motort. Úgy állt meg, hogy csak úgy csikorgott a fék, és röpködtek az apró kavicsok. Ez a düh volt az ő névjegye.

Pontosan tudták, hogy ő érkezett meg, és Fliss szájában megkeseredett a barack édes íze. Már hozzászólt, hogy az apja az életük legtöbb napját tönkretette, de a nyár legalább az övék volt.

Hiába ragyogott felhőtlenül és kéken az ég, Fliss úgy érezte, mintha azonnal beborult volna, és tisztában volt vele, hogy addig nem is lesz újra napsütés, míg az apja vissza nem tér a városba. Elhatározta, hogy olyan keveset fog találkozni vele, amennyire csak lehet, így aztán nem a szobájába vonult vissza, hanem kimenekült a tengerpartra.

A papucs, amelyben útnak indult, lelassította, ezért lehúzta, és mezítláb futott tovább, majdhogynem hangtalan léptekkel. Lába alatt hűs és sima volt a homok. A távolban láthatta a sziklákon megtörő hullámok fehér taraját, hallotta a hullámverés moraját, ahogy a víz a partra futott, majd visszahúzódott.

Valahol messze valaki a nevét kiáltotta, de Fliss nem állt meg, inkább megszaporázta a lépteit. Nem akart látni senkit. Most, amikor ilyen gyöngé és sebezhető volt, végképp nem vágyott társaságra. Mindig megtartotta magának az érzéseit, ám pillanatnyilag nem maradt elég hely a szívében, hogy valamennyit oda zárja. A buta érzések és gondolatok ott keringtek a fejében, komoly migrént idézve elő, és még a könnycsatornáit sem kímélték. De csak azért sem szándékozott sírni. Fliss soha nem sírt. Ezt az elégtételt nem fogja megadni az apjának. Ha a szeme könnyes, az csak a szélről és a homoktól lehet.

– Fliss!

Megint a nevét kiáltotta valaki, és a lány csaknem megbotlott, mert felismerte a hangot. Seth Carlyle hangját. Seth Matthew és Catherine Carlyle legidősebb fia volt. Jó családból származó, jómódú, sikeres, okos és rendes fiú. Az ő családjukban bezzeg nem voltak csontvázak a szekrényben! Matthew Carlyle nem ordított, a gyerekek pedig soha nem reszkettek a félelemtől. Sőt Fliss meg mert volna esküdni rá, hogy Catherine Carlyle sem oszon tolvajként a fal mellett a saját házában, nehogy a férje figyelmét magára vonja. A Carlyle-házban a tányérok étkezés céljából vették elő a szekrényből, nem azért, hogy földhöz vágják őket. És abban is biztos lehetett, hogy Seth soha nem tett semmit, amiért az apjának szégyellnie kellett volna magát. Nem, ő igazi bezzeggyerek volt, a szülei büszkesége.

Seth egyébként Daniel barátja volt.

Ha Seth most megtudná, hogy Fliss szomorú, nyilván elmondaná Danielnek, mire a bátyja ismét Fliss és az apjuk közé állna, mint már annyiszor. Márpedig Fliss nem akarta, hogy Danielen csattanjon az ostor. Miatta ne! Az nem zavarta, ha a bátyjuk Harrietet védte meg, ha például a húguk idegességében annyira dadogott, hogy képtelen volt értelmesen megszólalni. De azt nem szerette volna, ha Daniel őmiatta kerül bajba. Ő képes volt megvédeni magát, megvívni a saját csatáit. Most éppen olyan erőt érzett magában, hogy az utolsó csepp véréig tudott volna harcolni.

Ügyet sem vetve Seth kiabálására, továbbfutott. A fiú majd visszatér a haverjaihoz, és folytatja a strandröplabdázást. Vagy úszni, esetleg szörfözni megy. Megteszi mindazt, amit Fliss is tervezett

mára, még mielőtt az apja váratlanul felbukkant, és mindent tönkretett.

Egészen a sziklákig rohant, majd habozás nélkül mászni kezdett. Nem törődött az éles peremekkel, melyek felsértették a tenyerét. Gyorsan mászott, és könnyedén lehuppant a másik oldalon a puha homokra.

Gyerekkora óta járt ide, itt töltöttek minden nyarat a testvéreivel, úgyhogy jól ismerte Hamptons minden szögletét.

– Fliss? – Ez megint Seth volt, de most már sokkal közelebről csengett a hangja.

A francba!

– Hagyj békén, Seth!

A fiú persze nem hagyta békén, hanem leugrott utána a szikláról. Ahogy kihúzta magát, a válla egy pillanatra a napot is eltakarta. Nem volt más rajta, csak a fürdőnadrágja, és meztelen mellkasán vízcseppek csillogtak. Az egyetem úszócsapatát erősítette, és az elmúlt négy nyáron vízimentőként dolgozott a strandon, ami szintén jót tett a testfelépítésének. A városkában mindenki tudott róla, hogy Seth Carlyle múltkor a saját élete kockáztatásával mentett ki két gyereket, akik olyan ostobák voltak, hogy minden figyelmeztetés ellenére gumicsónakkal mentek ki a vízre.

Hát ilyen fiú volt Seth. Mindig azt tette, ami helyes.

Fliss viszont a jelek szerint folyton valami rosszat csinált.

Egész nyáron azt hallgatta, ahogy a hamptonsi lányok Sethről áradoznak, és nem volt nehéz megértenie, mit látnak a fiúban. Seth okos volt, magabiztos, de az önteltség legcsekélyebb jelét sem lehetett rajta felfedezni. Csodás humorérzékkel rendelkezett, ugyanakkor szexi volt. Nem csak az izmos, karcsú teste miatt – Fliss a bőrét is csodálta, mely mindjárt az első nyári napokon aranybarnára változott. A szeme és a haja fekete volt, az apai ági olasz ősök öröksége.

Seth annyi idős volt, mint Daniel, vagyis öt évvel idősebb Flissnél. A lány tudta, hogy az apja már a korkülönbség miatt is kibukna, ha kettejük kapcsolatából lenne valami. *A korodbeli lányoknak tizenéves sráccokkal kellene járniuk, nem felnőtt férfiakkal!*

Nézte a feléje közeledő Sethet, és minden izma pattanásig feszült. A teste szemlátomást félreértette a helyzetet. Mert ugyebár a libidó nem ismeri a „korkülönbség” szót.

Bár az is lehet, hogy pont azért kívánta annyira a fiút, mert tudta, hogy az apja nem helyeselné a viszonyt.

– Mi történt? – kérdezte Seth, és megállt előtte.

Fliss nem tudta, honnan veszi, hogy valami történt. Sokéves gyakorlata volt abban, hogy elrejtse az érzéseit, de Seth a jelek szerint átlátott rajta.

Fliss mindig azt mondta viccesen a húgának, hogy Seth rosszabb, mint egy röntgengép és egy CT együttvéve, de az az igazság, hogy a fiatalembernek aggasztóan jó volt a beleérző képessége. Vagy talán úgy pontosabb, hogy Seth nagyon ráérezett a dolgokra, Fliss meg erősen aggódott emiatt. Mert nem akarta, hogy bárki is tudja, milyen pocskul érzi magát az esetek kilencven százalékában.

– Semmi – vágta rá, mert nem akart arról beszélni, hogy összeveszett az apjával.

Soha senkivel nem beszélt erről. Nem akarta, hogy az emberek tudják, mi történik a családjukban, mert nem akarta, hogy sajnálják. És legfőképpen azt nem akarta, hogy bárki is megtudja, milyen rettenetesen érzi magát minden egyes ilyen veszekedés után. És nem csak azért, mert már megszokta, hogy elrejtse az érzéseit. Leginkább attól rettegett, hogy ha hangosan kimondaná azokat a szörnyű szavakat, valóra válnának. Márpedig nem akart teret adni abbéli szorongásának, hogy az apjának talán igaza van. Hogy ő csakugyan teljesen értéktelen, haszontalan és semmirekellő.

Sethet azonban nem lehetett ilyen könnyen lerázni.

– Biztos? Mert egyáltalán nem úgy nézel ki, mint egy olyan nő, aki a tizennyolcadik születésnapját ünnepli.

Nő!

Seth nőnek nevezte!

Fliss vére felpezsdült. Egyszerre jelentéktelenné zsugorodott az ötéves korkülönbség, a kétely és bizonytalanság helyére erő és magabiztosság lépett.

– Csak egyedül akartam lenni egy kicsit.

– A születésnapodon? Az nem jó ötlet. A születésnapján senkinek sem szabad egyedül lennie. Pláne nem a tizenhatalmúknál.

Már évek óta ismerte Sethet, de ezen a nyáron kerültek igazán közel egymáshoz. A fiút ugyanis nem zavarták Fliss kis ügyei, sőt. Amikor egyik éjjel meztelenül akart fürödni a tengerben, Harriet könyörgött neki, hogy térjen észhez, Seth azonban csak nevetett. Nem fürdött vele, hanem a szikláknál állva várta, míg kijön a vízből. Vigyázott rá. Mert Seth Carlyle már csak ilyen volt. Ilyen jó fiú.

Nem tett neki szemrehányást, nem ítélkezett, egyszerűen csak odaadta neki a törölközőjét, majd sarkon fordult és távozott. Egy ujjal sem ért hozzá, pedig Fliss nagyon vágyott az érintésére. Még akkor is, ha tudta, hogy Seth csak azért foglalkozik vele, mert Daniel a barátja, és úgy érzi, felelősséggel tartozik érte is.

Ami azt illeti, Fliss vágya most is fellobbant, fényes bizonyítékául annak, mennyire felelőtlen. Mivel nagyon nem akart engedni a csábításnak, és Seth nyakába ugrani, szoroson összefonta a karját a mellén.

A fiatalember pillantása a kezére tévedt.

– Megvágta magát. Óvatosabbnak kellene lenned, ha a sziklákon mászkálsz. Nagyon fáj?

– Nem. – Fliss a háta mögé rejtette a kezét. Egyrészt azt remélte, hogy Seth békén hagyja végre, a szíve mélyén viszont abban bízott, hogy itt marad vele.

– Ha nem fáj, miért sírsz?

Sír? A lány megdörgölte a szemét és az arcát a keze fejével, és érezte, hogy tényleg nedves.

– Nyilván a szemembe ment a homok.

Jellemző, hogy Seth azt hitte, a látható seb miatt sír, és eszébe sem jutott, hogy lehetnek más, nem ilyen nyilvánvaló sérülései. Amiket görcsösen igyekszik eltitkolni.

– Miért futottál el? – Seth megfogta a karját, és óvatosan közelebb húzta magához. Aztán felfelé fordította a lány tenyerét. Az ujjai erősek voltak, a tenyere széles, Fliss kicsi, törékeny keze szinte elveszett benne.

Pedig Fliss nem akart törékeny és gyenge lenni. Soha.

Az anyja ugyanis az volt. Gyöngé, törékeny virágszál. Körülbelül annyi eséllyel igyekezett helytállni a házassága viharában, mint amikor egy szál százszorszép szembeszáll a hurrikánnal.

Fliss nem virág akart lenni, hanem tüskés bozót. Az a típusú növény, melyet minden ember tisztelettel és óvatosan közelít meg. Eltökélte, hogy világegyetében önellátó lesz, mert nem akart olyan helyzetbe kerülni, mint az anyja. Nem akart függeni senkitől. Legkevésbé egy férfitől.

Ha elhagyom apátokat, elveszítelek benneteket, mondogatta mindig az anyjuk. *Eléri, hogy neki ítéljék mindháromotok felügyeleti jogát, mert ő az, akinek pénze és befolyása van, nem pedig én.*

Seth lehajtotta a fejét, és Fliss nézte, ahogy pár hajtincs a homlokába hullik. Szerette volna megsimogatni, hogy érezze a haja puhaságát, de szívesen megcirógatta volna izmos vállát is, amely végképp nem tűnt puhának, épp ellenkezőleg. Kemény volt, mint a kő.

Ezt onnan tudta Fliss, hogy tavaly valaki belökte a vízbe, és Seth húzta ki. Seth Carlyle karjába simulni pedig olyan érzés volt, amit egy nő sem feled el soha.

Elbizonytalanodva pillantott fel a fiatalember arcába. Az orra egy régebbi futballbalesetnek köszönhetően görbe volt kicsit, az állán pedig egy sebhely arra emlékeztetett, hogy valamikor leesett a szörfdeszkáról, és tizenégy öltéssel kellett összevarrni a felszakadt bőrt.

De Flissnek ez egyáltalán nem számított. Az ő szemében Seth Carlyle volt a legtökéletesebb lény, akit valaha a hátán hordott a föld.

Volt benne valami, ami megkülönböztette a többiektől. Nem az, hogy idősebb volt, inkább az, hogy magabiztosabb. Tudta, mit akar, voltak céljai. És ezek a „jófiús”, komoly dolgok valamiért szexinek tűntek, pusztán attól, hogy ő csinálta. Seth állatorvosnak tanult, és Fliss biztosra vette, hogy remek állatorvos lesz belőle. A szülei büszkék lesznek rá.

Flissre ellenben senki sem volt büszke. Az apja csak fintorgott, ha róla esett szó. Kétségbeesést és dühöt érzett miatta, büszkeséget azonban soha.

És a lány nem akarta magával rántani a romlásba Sethet.

Kitépte a kezét a kezéből, és hogy véletlenül se érintse meg a fiatalembert, ökölbe szorította a kezét.

– Menj vissza a többiekhez! Elfecsérelsz egy gyönyörű napot, amit a strandon tölthetnél.

– Szó sincs róla, hogy bármit elfecsérelnék. Pontosan ott vagyok, ahol lenni akarok.

Seth merőn nézte, és aztán megajándékozta azzal a lassú, hanyag mosollyal, amely mindig azt az érzést keltette Flissben, hogy ő az egyedüli nőnemű lény a világon. Nem is tudta, mi fogta meg ennyire ebben a mosolyban. Ahogy Seth mosolyra húzta az ajkát, vagy ahogy ráncok gyűltek fekete szeme sarkában.

A lány szíve cigánykereket hányt. Az imént az apja szokás szerint azt érezte vele, hogy a pokol mélységes fenekére való, szóval nagyon kellemes érzés volt, hogy Seth épp az ellenkezőjéről akarja meggyőzni.

Vajon mi történe, ha átkulcsolná a nyakát, lehúzná a fejét, és megcsókolná? Seth vajon belemenne a dologba? Hagyná, hogy elsodorja a szenvedély, és életében először a rosszat választaná a jó helyett?

De jó is lenne, ha itt helyben, a homokban megszabadulhatna a szüzességétől! Akkor aztán tényleg lenne valami, amin az apja felizgathatná magát...

A gondolatra Fliss homloka ráncba szaladt. Nem akarta, hogy az apja bármiképpen beárnyékolja a kapcsolatát Sethtel. Még ilyen áttételesen sem.

– Okosabban tennéd, ha elkerülnél – vetett Fliss sötét pillantást a fiatalemberre, és nekidőlt a sziklának, de az elutasítónak szánt tekintet nem jött be.

– Láttam egy autót a házatok előtt. Apád érkezett meg? Pedig nem nagyon szokott meglátogatni titeket, ugye?

Fliss úgy érezte magát, mintha ruhátlanul fejest ugrott volna a jéghideg Atlanti-óceánba.

– Ma reggel érkezett. Meg akart lepni minket.

Sethnek arcizma sem rezzent.

– Azért, hogy együtt ünnepeljen veletek, vagy azért, hogy tönkretegye a születésnapotokat?

Tudja!

Fliss rémülten rezzent össze. Seth tudja! Miért is nincs neki normális családja, mint mindenki másnak?

– Nem maradtam elég sokáig otthon, hogy kiderítsem – felelte őszintén.

– Talán csak azért jött, mert személyesen akarta átadni az ajándékait.

– Aki ilyet tesz, az a te apád, nem az enyém! – robbantak ki Flissből a szavak. – Az enyém nem szokott ajándékot venni nekünk.

– Tényleg? Na, akkor kész szerencse, hogy én hoztam neked valamit.

Seth nekitámaszkodott a sziklának a lány feje mellett, majd másik kezével belenyúlt a szörfös nadrágja zsebébe.

– Remélem, tetszeni fog.

Fliss csak komoly erőfeszítés árán tudta elszakítani a pillantását a fiatalember bicepszéről, és az apró, vajszerű bársonytasakra figyelni, amely a tenyerén pihent.

– Ez komoly? Ajándékot vettél nekem?

– Végtére is nem mindennap fordul elő, hogy egy nő betölti a tizennyolcat.

Már megint ez a szó. *Nő...*

És nem elég, hogy nőnek tartja, még ajándékot is vett neki! Elment egy üzletbe, időt és fáradságot nem kímélve, hogy kiválasszon valamit, csak neki. Márpedig ilyesmit nem tesz az ember, ha nem fontos neki a másik...

Fliss megtiport önbecsülése mohón szívta magába a vágyott megerősítést. Egészen beleszédült az örömbébe. Még jobban, mint akkor, amikor egy teljes üveg vodkát ittak meg a strandon a haverokkal.

– Mi ez?

– Bontsd ki, és nézd meg!

Fliss átvette a tasakot, és észrevette rajta a jól ismert, kagyló formájú logót. Ebben a pillanatban már tudta, hogy akármi is van a tasakban, az nem lehetett olcsó. Fliss és Harriet gyakran elmentek az elegáns belvárosi ékszerbolt előtt, de ott olyan árak voltak, hogy még a kirakatot sem nagyon merték megnézni. Persze ha az embert Carlyle-nak hívják, a pénz nem számít.

A tenyerébe rázta a tasak tartalmát, és egy pillanatra elakadt a lélegzete, mert úgy érezte, még sosem látott ilyen szépet. Egy ezüstlánc volt benne, rajta egy csillogó kagylómedál. Ez volt a legszebb, legtökéletesebb ajándék, amit Fliss valaha kapott.

Nem csoda, ha megfeledkezett a kötelező óvatosságról, és örömében Seth nyakába vetette magát. Seth nyakába, akinek isteni nap-, tenger- és férfiillata volt. Flissnek csak később villant az eszébe, hogy alig van rajta ruha: mindössze egy parányi sortot és egy trikót viselt. Ilyen erővel akár meztelen is lehetett volna. A bőrük összeért, és Fliss ujjai magától értetődően siklottak végig Seth izmos vállán. Kitapintotta a kemény izmokat, érezte a testéből áradó forróságot.

Persze tudta, hogy azonnal el kellene engednie. Már csak azért is, mert az apja felrobbanna dühében, ha látná, mit művel. Gyűlölte, ha Fliss fiúkkal volt együtt.

Seth ráadásul nem is fiú. Ő már férfi a javából. Olyan férfi, aki tisztában van vele, hogy Fliss nem kislány többé. Az első férfi, aki meglátta benne a nőt. Nem is a nyaklánc volt a legnagyobb ajándék tőle, hanem ez.

Az apja mindig azt éreztette Fliss-szel, hogy ő senki és semmi. Seth épp ellenkezőleg. Ő arról győzte meg a lányt, hogy igenis valaki. Sőt, hogy ő a minden...

– Fliss! – suttogta rekedtes hangon Seth, miközben a keze végigsiklott a lány testén, le egészen a csípőjéig. – Ez talán mégsem a legmegfelelőbb időpont... Hiszen szomorú vagy...

– Már nem – bizonygatta Fliss, és még mielőtt a fiatalember újra megszólalhatott volna, az ajkára tapasztotta a száját.

Érezte, hogy Seth ledermed egy pillanatra, és arra gondolt, hogy ha most eltolja magától, akkor itt helyben belehal a szégyenbe. Seth azonban nem tolt el, hanem erősen magához szorította.

A távolból az óceán morajlása hallatszott, semmi más, de itt, a dűnék és a sziklák rejtekében már csak ketten voltak Seth-tel, elmerülve az első csók mámorában.

Amikor Seth fölébe hajolt, és vizsonozta a becézgetéseit, Fliss már tudta, hogy a nap, amely úgy indult, mint élete legrosszabb napja, időközben a legjobbba változott.

Nyelvük érzéki táncának és Seth simogatásainak hatására Fliss egészen megfeledkezett az apjáról. A szenvedélyes csók teljesen lefoglalta. Ki hitte volna, hogy Seth, a jófiú, ilyen rosszfiú is tud lenni? Vajon hol tanult meg így csókolni?

Fliss meggyőzte magát, hogy a tizennyolcadik születésnapján igenis megérdemel ennyi romantikát. Megérdemli Seth Carlyle-t, aki olyan érzéseket ébresztett benne, amelyeket még soha senki.

Tudta, hogy helytelen, amit csinálnak, de soha helytelen tett nem tűnt még ennyire helyesnek, mint ez.

1.

Tíz évvel később...

– Eldöntöttem. Bővíteni fogjuk az üzleti tevékenységünket. – Fliss ledobta a cipőjét az előszobában, és mezítláb sétált be a konyhába. – Belepillantottál már a jövő havi naptárunkba? Egyetlen szabad időpontunk sincs. Az ajánlásaink megduplázódtak, a foglalásoknak pedig képtelenek vagyunk eleget tenni. Muszáj kihasználni ezt az óriási keresletet, és növekedni. – Fliss bizakodva nézett a jövőbe. Jó érzés volt, hogy ilyen sikeresek.

A húga, aki épp egy átmeneti gondozásba vett kölyökkutyát etetett, kevésbé volt lelkes.

– Hisz már így is lefedjük Manhattan keleti részét – akadékoskodott.

– Tudom. És nem is arra céloztam, hogy a kutyasétáltatási tevékenységünket bővítsük. – Fliss sokat töprengett ezen, utána nézett a konkurenciának, és ezerszer is átszámolta a dolgot. – Azt szeretném, ha olyan területet vonnánk be a tevékenységi körünkbe, ahol jóval nagyobb nyereséget érhetnénk el. Bővíthetnénk a szolgáltatásainkat.

– Hogyan gondolod? – Harriet közelebb húzta magához a kiskutyát. – Kutyasétáltató cég vagyunk. Mostantól nyitni akarsz a macskák felé is, vagy mi?

– Már most is foglalkozunk macskákkal, ha a tulajdonos úgy kívánja. Arra gondoltam, hogy háziállat-gondozást vállalhatnánk egy-egy éjszakára, de akár egész nyárra is, ha valaki elutazik, és nem tudja magával vinni a kedvencét.

Harriet felkapta a fejét.

– Azt akarod, hogy vadidegenek házában töltsöm az éjszakákat? Hát ezt nyugodtan elfelejtheted!

– De a vadidegen *nem* lenne ott. Mert ha otthon tudna maradni, nem volna szüksége állatfelvigyázóra. Érted?

– Értem, de akkor sem tetszik az ötlet. – Harriet vágott egy grimaszt. – Szeretem az otthonomat. Különbösen is, ha idegen helyeken éjszakáznék, ki vigyázna a kis védenccimre? Ki gondoskodik róluk?

– A részleteket még nem gondoltam át – vallotta be Fliss, aki pontosan tudta, hiába próbálná meggyőzni a húgát, hogy kicsit kevesebbet jótékonykodjon. Harriet soha, semmilyen körülmények között nem fordítana hátat egy szükséglet szenvedő élőlénynek. Fliss pedig nem akarta boldogtalanná tenni a húgát.

Mióta csak az eszébe jutott, az volt a legfontosabb célja, hogy megvédje Harrietet. Eleinte csak az apjuktól, aztán később mindenkitől, aki kipécézte magának a húgát. Eleve Harriet megvédésének vágya sarkallta arra, hogy megalapítsa a vállalkozásukat, szóval ha most növekedni szeretne, azt nagyon jól át kell gondolnia, és itthon csak apránként adagolhatja a változtatásokat.

Rápillantott a telefonjára, hogy ellenőrizze, futottak-e be újabb foglalások.

– Tudod mit? Egyelőre elég annyi, hogy nagyobb léptékben szeretnék gondolkodni a cégünkről. Aggodalomra semmi ok, hidd el.

– Nem aggódom. Csak nem értem, mi ütött beléd. Valaki panaszt tett valamelyik alkalmazottunk ellen?

– Nem. Az alkalmazottjaink a világ legjobb kutyasétáltatói, köszönhetően a gondos kiválasztásnak, vagyis neked. Tévedhetetlen biztonsággal állapítod meg mindenkiről, hogy csak megjátssza magát, vagy valóban szereti az állatokat. A lemorzsolódás gyakorlatilag nulla.

– Akkor miért akarsz hirtelen mindenáron változtatni?

– Miért mondod, hogy hirtelen? Ha az ember vállalkozást vezet, fontos, hogy folyamatosan fejlessze. Hiszen tele a világ konkurens cégekkel!

Épp most bizonyosodott meg róla, milyen nagy a konkurencia, de ezt nem kötötte Harriet orrára. Nem akarta megijeszteni a húgát.

– De hisz azt mondtad, hogy sok kutyasétáltató azon bukik meg, hogy nem elég megbízható. Márpedig az emberek nem bízzák az állataikat megbízhatatlan alakokra. És gyorsan kiderül, kiben mi lakik. Mi még sosem veszítettünk egyetlen ügyfelet sem. Soha. Az ügyfeleink bíznak bennünk.

– Épp ezért be fognak minket engedni az otthonukba, hogy ott vigyázzunk az állataikra. Ezért is jutott eszembe, hogy terjeszkednünk kellene. Az is felmerült bennem, hogy engedelmességi tréninget tartsunk kutyáknak. Kapásból tudok mondani vagy fél tucat ügyfelet, akinek nagy szüksége lenne rá, hogy megneveljük.

Harriet szélesen elmosolyodott.

– Most éppen kire célzol? Gazdira vagy kutyára?

– Kutyára. Az Angel nevű kis szörnyetegre.

– Ó, a főszerkesztő asszony uszkárjára!

– Pontosan. – Fliss elhúzta a száját. Ő korántsem túrta olyan jól az ebek neveltlenségét, mint a húga.

– Ha van kutya a világon, amelyikre nem illik a neve, akkor ő az. Külsőleg ugyan hasonlít egy angyalkára, a belső tulajdonságait illetően azonban valóságos ördög.

– Igazad van, de nem értem, miért készítesz egy neveletlen kutya arra, hogy az egész céges koncepciókat megkérdőjelezd. A cégünkkel minden rendben, Fliss. Jó munkát végeztél.

– Jó munkát végeztünk – hangsúlyozta az utolsó szótagot Fliss, és látta, hogy a húga elpirul.

– Azért ez elsősorban a te érdemed.

– Butaság. Nélküled sosem jutottam volna el ide. A sikerhez te is kellettél.

– Ugyan már! Te hozod az új ügyfeleket, te foglalkozol a pénzügyekkel, és a kellemetlen telefonokat is te fogadod.

– Te viszont olyan boldoggá teszed az ügyfeleket, hogy az összes újat ajánlás útján szerezzük. Ez a *mi kettőnk* cége, Harry. Kettőnk közös sikere. Egy csapat vagyunk, és eddig nagyon jó munkát végeztünk. De ettől még a jövőben nyugodtan végezhetünk ennél is jobb munkát.

– De miért? – sóhajtott fel Harriet. – Mit akarsz ezzel bizonyítani?

– Semmit. Mi rossz van abban, hogy fejleszteni akarom a céget?

– Ha tényleg ezt akarod, akkor semmi. De tudod, én szeretem élvezni a munkámat, és ahhoz idő kell. Nem akarok folyton a következő feladatra figyelni. Arról nem beszélve, hogy ha új szolgáltatásokat akarsz bevonni a tevékenységi körünkbe, akkor ahhoz hely is kell ám.

– Én is tudom. Keresnünk kellene egy olyan lakást, ahol van hely irodának. Akkor nem kellene papírok között élnünk, és lenne esélyem esténként megtalálni az ágyamat. Reggelente meg a kávégépet. – A kezében tartott telefonról a konyhapulton tornyosuló irathalomra pillantott, mely napról napra növekedett. – Valahol ott kellene lennie egy kávéfőzőnek, nem? Kis szerencsével, remélem, megtalálom, mielőtt elpusztulnék koffeinhiányban.

– Máshová tettem, hogy ne lógjon le a zsinórja. Sunny mindent összerág, amit csak elér. – Harriet a kutyakölyköt a hóna alá szorítva felállt. – Van egy üzenet a rögzítőnkön, mert nem tudtam időben felvenni a kagylót. Új ügyfél.

– Majd visszahívom. Tudom, hogy utálsz idegenekkel telefonálni. – Fliss kivett magának egy müzliszeletet a konyhaszekrényből, és látta, hogy az ikertestvére homloka ráncba szalad. – Ne nézz így rám! Látod, hogy eszem.

– De valami rendes ételt kellene enned. Valami egészségeset.

– Ez is egészséges. – Fliss bekapcsolta a kávégépet. – Hogy visszatérjek a tervemhez...

– Nem akarom egy vadidegen lakásán tölteni az éjszakát. A saját ágyamban szeretnék aludni. Vagyis fel kell vennünk valakit a feladatra, ami viszont drága dolog. Biztos, hogy megengedhetjük magunknak?

– Ha kicsit is odafigyeltél volna a legutóbbi céges értekezleten, akkor most nem tennéd fel ezt a kérdést.

– Arra az értekezletre gondolsz, amikor pizzát rendeltünk, és aztán apró cumisüvegből ettettem az anyátlan kiscicákat?

- Pontosan arra.
- Akkor nem hinném, hogy nagyon odafigyeltem. Elismételnéd nagy vonalakban, miről volt szó?
- A nagy vonalakkal nem sokra mépsz, mert az ördög a részletekben rejlik. És a részletek egyébként igen tetszetősek. – Fliss kávé telt két csészébe. A fejében kellemes zsongást érzett, és ez a zsongás egyre erősödött. – Ugyanis jobban állunk, mint legmerészebb álmainkban gondoltuk. – Ráméredt a hűgára. – Nem mintha te a vad álmodozásaidról lennél híres, Harry.
- Hé, azért nem kell úgy felválni! Igenis vannak vad álmaid.
- Amikben meztelenül hentesz egy szexi fickóval egy selyemlepedőn?
- Harriet elvörösödött.
- Nem.
- Na látod. Mondom én, hogy nincsenek vad álmaid. – Fliss ivott egy nagy korty kávé, és szinte érezte, ahogy a koffein szétárad az ereiben.
- Attól, hogy más a témájuk, még az én álmaid is lehetnek olyan vadak, mint a tieid. – Harriet betette a kiskutyát a kosarába. – Az álmok a vágyakkal és a szükségletekkel állnak összefüggésben, nem?
- De, biztosan. Ezért is van az én álmaimban szexi szépfiú, meztelenség és selyemlepedő.
- Másnak meg lehetnek másfajta szükségletei. Engem nem érdekelnek az egyéjszakás kalandok.
- Figyelj, velem lehet beszélni. Ha a srác elég vonzó, akár több éjszakáról is lehet szó.
- Döbbenetes, hogyan lehetünk mi ketten ikertestvérek!
- Ez már többször megfogalmazódott bennem is. – És hálát adott érte az égnek. Fliss nem értette, hogy élhet az emberek többsége ikertestvér nélkül. Az egész gyerekkora úgy telt, mintha rab lett volna egy ablaktalan szobában, és úgy érezte, Harriet az ő éltető oxigénje. Igen, mert a problémáik sokkal kisebbnek tűntek azáltal, hogy megosztották, és ketten cipelték a terhet. És ha Fliss a lelke mélyén tudta is, hogy a hűga több mindent oszt meg vele, mint amennyit ő szokott, azzal a tudattal vigasztalta magát, hogy cserébe ő viszont megvédi Harrietet minden bajtól. Mindig is ezt tette, egész életük során.
- Ne hidd, hogy nem ismerem a vágyaidat, hiszen az ikertestvéred vagyok. Tudom, hogy te egy kedves tengerparti házról ábrándozol, amelyet léckerítés vesz körül, és amelyben ezernyi állattal és egy szexi doktorral éldegélsz, aki imád. De jobb, ha ezt elfelejted. Ilyen kapcsolatok csak a könyvekben léteznek. Visszatérve az üzlethez, úgy vélem, hogy a *Bark Rangers* tényleg bővíthetné a tevékenységét házi állatgondozással, kutyakozmetikai szolgáltatásokkal és kutyaképzéssel. Akár különböző szolgáltatási csomagokat is összeállíthatnánk...
- Állj! – Harriet összeráncolta a homlokát. – Az imént, ha jól értettem, azt állítottad, hogy romantika csak a regényekben létezik.
- A romantikának az a fajtája, amire *te* vágyasz, sajnos igen.
- Elég csak megnézni, milyen szerelmes a bátyánk, hogy kiderüljön, mennyire nincs igazad.
- Daniel Mollyba szerelmes, és Mollyból csak egy van az egész világon. Arról nem is beszélve, hogy csak azért vannak együtt, mert a kutyáik összehaverkodtak... – Fliss elkapta a hűga figyelmeztető pillantását, és rántott egyet a vállán. – Na jó, ők ketten tényleg boldognak tűnnek, de ez valószínűleg csak azért van, mert Molly párkapcsolati tanácsadó, és így határozottan előnyben van hozzá, közönséges földi halandóhoz képest.
- Talán neked is több időt kellene szánnod a magánéletedre, ahelyett hogy folyamatosan a cég fejlesztésével lennél elfoglalva. Mióta belevágtunk a vállalkozásunkba, folyamatosan dolgozol, pedig annak már vagy öt éve. Azóta arra is alig van idő, hogy vegyél egy nagy levegőt...
- Hat éve – helyesbített Fliss, és kivett egy joghurtot a hűtőből. – De miért kellene időt szánnom magamra, ha egyszer élvezem a munkámat? Annak örülök, ha van mit csinálnom. A munka az én kábítószerem. Vállalkozni jó, mert óriási szabadságot ad. Van egy csomó választási lehetőségünk.
- Belökte a lábával a hűtő ajtaját, mire Harriet összeresztette.
- Én is élvezem a munkámat, de azért szeretem az életnek azt a részét is, amelyik nem kapcsolódik a vállalkozásunkhoz. – Habozott egy percig, majd hozzátette: – Figyelj, Fliss, te vagy

az, aki sikerre vitted a céget. Most már semmit sem kell bebizonyítanod senkinek.

– Nem is akarok bizonyítani semmit – füllentette Fliss, de a fejében most a szokásosnál is hangosabban visszhangoztak apja gyilkos szavai: *Te semmirekellő teremtés! Mégis mit gondolsz, mire fogod vinni az életben?*

– Tényleg csak ennyire vágysz? Nem akarsz többet az élettől?

– Többet? – Fliss belemerítette a kanalát a joghurtba, és úgy határozott, hogy legfőbb ideje témát váltani, mert egyre kellemetlenebbül érezte magát. – F fiatal vagyok, egészséges, sikeres vállalkozó, és New Yorkban élek. A lábaim előtt hever a világ, mi mást akarhatnék? Úgy értem, az életem már így is maga a tökély. Hogyan lehetne még tökéletesebb?

Harriet sokatmondóan ránézett.

– Nem találkoztál vele, igaz?

Fliss szívverése kihagyott egy ütemet. Az étvágya egyszerre tovatűnt.

Hiába, no, gondolta, van hátulütője is annak, ha az ember iker. A világon mindenki elől képes volt elrejteni az érzéseit, de a húga átlátott rajta.

Letette a joghurtot, és eltökélte, hogy ezentúl még jobban igyekszik megőrizni a titkait. Nem akarta, hogy Harriet tudja, mennyire fél. Ezzel valószínűleg őt is megijesztené.

– Nem. Pedig akartam. Tényleg. Elindultam, és már látótávolságban volt az épület, sőt kívülről tudtam azt is, mit akarok mondani neki...

– De? Mi történt?

– Földbe gyökerezett a lábam. Egyszerűen nem volt hajlandó továbbmenni. Így aztán sarkon fordultam, és elindultam az ellenkező irányba. Pedig próbáltam a lábam lelkére beszélni. De nem hallgatott rám. – Fliss maga is érezte, hogy szálnalmas a mentegetőzése. Hogy lehetett ilyen gyáva? Rántott egyet a vállán, és csak remélni tudta, hogy a mozdulat hanyagnak és nemtörődömnek tűnik majd. – Tudom, mit akarsz mondani, és nagyon kérlek, inkább ne tedd...

– Miért, szerinted mit akarok mondani?

– Azt, hogy már vagy három hét eltelt azóta, hogy Daniel találkozott veled.

– Sethtel – mondta csendesesen Harriet. – Hát már a nevét sem mered kimondani? Pedig kezdetnek ez is megtenné.

Kezdetnek?! Vajon miféle kezdetről beszél Harriet? Fliss nem akart semmit elkezdni, épp ellenkezőleg. Hosszú évekig keményen dolgozott rajta, hogy vége legyen.

De nem hányhatta a testvére szemére, hogy erőszakos, hiszen nem volt egészen őszinte hozzá. Nem mondta el neki, pontosan mit érez.

– Sethtel – ismételte csendesesen, és majdnem a torkán akadt a rövidke szó. – Már három hete, hogy Daniel az állatorvosi rendelőben találkozott Sethtel. Úgy terveztem, hogy magamhoz ragadom a kezdeményezést, és elmegyek hozzá, hogy megelőzzek egy véletlenszerű és minden bizonnyal igen kínos találkozást az utcán.

– És most megváltozott a terv?

– Nem mondanám. Egyszerűen csak képtelen vagyok végrehajtani. Kínosan érzem magam tőle. – Ezt még mindig kevésbé volt rázós bevallani, mint azt, hogy halálosan fél a találkozástól. – Talán mert igazából nem hiszem el, hogy egy véletlenszerű találkozás az utcán kellemetlenebb lehet, mint egy személyes beszélgetés az állatorvosi rendelőben.

– Nézd, én elhiszem, hogy nem lesz kellemes találkozni Sethtel, de azért...

– Hogy nem lesz kellemes? Most azért elég finoman fogalmaztál. Nagyjából annyira, mintha könnyű nyári szellőnek neveznél egy hurrikánt. Ez nemcsak hogy nem lesz kellemes, hanem pokolian kellemetlen lesz... Annyira, hogy hiába próbálom megtalálni a megfelelő szót, mert az talán nem is létezik. – Fliss lemondóan legyintett. Ha létezne ez a szó, valószínűleg akkor sem mondta volna ki, mert nem akarta megrémíteni a húgát. Harrietnek nem kell tudnia, milyen pocskul érzi magát. – Tudod mit? Hagyjuk ezt, látom, hogy nem érted a helyzetet.

– A helyzetet, amelynek az a lényege, hogy tíz év után találkozol a volt férjeddal?

– Hiába próbálsz bagatellizálni, ez igenis bonyolult és nehéz helyzet.

– Nem én bagatellizálok, te vagy az, aki túlbonyolítod. Nem kellene ennyit agyalnod rajta.

– Harriet még egyszer megsimogatta a kutyust, majd felegyenesedett. – Tíz év telt el azóta, hogy együtt voltatok. Tudom, hogy nehéz, sőt traumatikus időszak volt, de...

– Traumatikus? Ugyan már! – Fliss nem értette, miért száradt ki hirtelen a szája. Fogott egy poharat, és töltött magának egy kis vizet. – Ne dramatizáld. Nem történt semmi különös.

– Dehogyanisnem. Csak már rég történt. Azóta mindketten új életet kezdtetek.

– Nem szoktam *arra* gondolni. Ahogy Sethre sem.

A hazugság egészen könnyen jött az ajkára, holott nem múlt el úgy nap, hogy ne gondolt volna arra a bizonyos dologra. És azon is sokat gondolkodott, vajon milyen lenne az élete, ha soha nem találkozik Seth Carlyle-lal. Néha azzal a gondolattal is eljátszott, mi lett volna kettejükből, ha kicsit megfontoltabban viselkednek azon a nyáron.

Harriet láthatóan vegyes érzésekkel méregette.

– Biztos? Mert annak idején az volt az érzésem, hogy nagyon is fontos neked.

– Te magad mondtad, hogy tíz év telt el azóta, ami hosszú idő.

– De attól kezdve nem volt komoly kapcsolatod senkivel.

– Mert senkivel nem találkoztam, aki komolyan érdekelt. – Senkivel, aki Sethhez volt fogható. Senkivel, aki hasonló érzéseket keltett volna benne. Időnként abban sem volt biztos, hogy az akkori érzései valóságosak voltak, nem csak a hormonoktól fűtött tiniagya űzött vele csalóka tréfát.

– Tudod, Fliss, nagyon elszomorít, ha nem vagy őszinte hozzám. Megértem, miért rejtetted el az érzéseidet apánk elől, vagy akár Daniel elől is, de most csak én vagyok itt, az ég szerelmére! Előttem ne titkolózz!

– Nem titkolózom.

– Fliss...

– Jó, az igaz, hogy nem mondok el mindig mindent, de ezt ne ródd fel nekem. Ilyen vagyok, és kész. Ilyennek születtem.

– Nem. Ilyen lettél, mert ilyenné tetted magad. És mindketten tudjuk, mi volt ennek az oka. – Harriet lehajolt, és óvatosan kiszedte a kutya szájából Fliss cipőjét.

Fliss közben ránézett a hűgára. A vágy, hogy kiöntse a szívét, hirtelen erősebb lett, mint a magánéletre való igénye.

– Valójában sokat gondolok arra az időszakra. És Sethre.

Ó, a csudába! Miért kellett bevallania? Ha csak résnyire is kinyitja az ajtót, egyszerre kiáradnak az érzései, és akkor aztán isten irgalmazzon mindenkinek!

– Pontosan mi az, amire gondolni szoktál? – Harriet lassan felegyenesedett.

Arra a végzetes születésnapra. A csókra a strandon. Seth szájára és kezére. A nevetésre, a napsütésre és a tenger illatára. A szenvedélyre és a lázas ígéretekre.

Még mindig élénken emlékezett minden részletre. Majdnem olyan élénken, mint arra, ami utána következett.

– Felejtsd el! – legyintett. – Nem mondtam komolyan.

– De Fliss!

– Jó, komolyan mondtam, tényleg eszembe jut olykor a házasságunk. Meg minden. De egész jól megvoltam mindaddig, míg Daniel fel nem világosított, hogy Seth itt van New Yorkban, és alig kétszáz méterre dolgozik tőlünk. – Mert az egy dolog, hogy az ember maga mögött hagyja a múltat. De mit lehet tenni akkor, ha a múlt utánad megy? – Gondolod, hogy nem véletlenül dolgozik itt?

New York egy nyolcmillió nagyváros. Nyolcmillió elfoglalt ember lakhelye, akik hangyamód futkosnak egész nap a dolguk után. De New York egyben a lehetőségek városa is. Az egyik lehetőség például, amit nyújt, a névtelenség. Sokan szeretnek eltűnni, beleolvadni a tömegbe. Ez Flissnek is sikerült, egészen addig, míg Seth Carlyle nem kezdett el dolgozni a közeli állatorvosi rendelőben, melyet ők is rendszeresen látogattak.

– Fogalmam sincs. De kétlem, hogy tudta, pontosan hol lakunk. Hiszen nem tartottátok a kapcsolatot, ugyebár.

– Nem. Egy percig sem. – Különben Fliss nem tudta volna végigcsinálni az elmúlt tíz évet. Csak így, hogy nem nézett hátra. Seth sem jelentkezett, vagyis nyilván ugyanazt a stratégiát

választotta, mint Fliss.

Harriet megfogta a vándorútra indult kutyakölyköt, és visszarakta a kosarába.

– Tudom, hogy nehéz, de már rég nincs közöttök egymáshoz. Te éled az életedet, és ő is a magáét.

– Egy fokkal könnyebb lenne az életem, ha ő nem pár saroknyira élné a sajátját. Legalább a lakásunk környékén szeretnék nyugodtan mászkálni, nem riadtan nézelődni minden sarkon, nem botlom-e belé...

– Micsoda? Te riadtan leselkedsz, nem jön-e valahol szembe a volt férjed? – Harriet szemében ijedség csillant, és Fliss azt kívánta, bárcsak megtartotta volna magának ezt a vallomást.

– Csak képletesen mondtam, nem kell szó szerint érteni!

– Ha véghez vitted volna azt, amit elterveztél, vagyis besétáltál volna a klinikára, hogy üdvözlöd, akkor most nem lenne mitől félned. Sokkal könnyebb lenne, ha már túlestél volna a vizontlátáson.

– Ami azt illeti, túlestem – vallotta be Fliss. – Láttam Sethet az üvegajtón keresztül, amikor a klinika körül ögyelegtem.

A hajáról ismerte meg a férfit. Aztán arról, ahogyan a fejét oldalra hajtotta, amikor a recepciósnő mondott neki valamit. Ó, igen, Seth mindig is nagyon jó hallgatóság volt! Már tíz év is eltelt azóta, hogy találkoztak, Flissnek mégis fájdalmasan ismerős volt minden apróság.

Harriet nagy szemeket meresztett.

– Láttad Sethet? És ezt miért nem mesélted el eddig nekem?

– Mert egy pillanat volt az egész, szóval nem nagyon van miről mesélni. És ne izgulj, ő nem vett észre.

– Honnan tudod?

– Onnan, hogy akár egy titkos ügynök, hasra vettem magam a járdán, és addig meg sem moccantam, amíg meg nem győződtem róla, hogy már elment. Elég nehezen, de végül sikerült lebeszélnem az egyik kedves gyalogostársamat arról, hogy hívja a 911-et. Ami egyszerre volt idegesítő és megható, mert az a hír járja, hogy a New York-iak simán átlépnek egy földön fekvő polgártársukon, és sietnek tovább a dolgukra. Miért nézel rám ilyen furcsán?

– A földre vetetted magad, hogy Seth észre ne vegyen, és most úgy teszel, mintha nem lenne semmi gond?

– Nem csak úgy teszek – jelentette ki dacosan Fliss, és az ajkába harapott. Hát nincs Harrietnek semmi dolga? – Figyelj, igazad van. Tényleg muszáj találkoznom Sethel, és muszáj beszélnem vele. – De már a gondolattól is felszökött a pulzusa meg a vérnyomása. Egyfajta *Harcolj vagy menekülj!* reflex volt ez, és a teste egyértelműen a menekülés mellett döntött.

– Akarod, hogy elkísérjelek?

– Ha ennyire segíteni akarsz, menj el helyettem, hogy nekem ne kelljen! – Fliss látta, hogy Harriet szeme elsötétül az aggodalomtól, és újfent megbánta, hogy túl sokat árult el. – Csak vicceltem, ne aggódj.

– Biztos?

– Persze hogy biztos. Az utolsó csepp önbecsülésemet is elveszíteném, ha ezt a feladatot a te nyakadba varrnám. Nekem magamnak kell megtennem.

– Tartsd szem előtt, amit Molly javasolt: sokkal könnyebb lesz számodra ez az egész, ha te irányítod a dolgokat. Beszélj meg egy vizsgálatot valamelyik állatunknak. Így lesz okod odamenni, sőt mindjárt kéznél lesz egy beszédtema is, amiről szót válthattok. Amennyiben kellemetlen számodra a találkozás, megkönnyíted a saját dolgodat, ha szakmai dolgokról csevegsz vele.

– Amennyiben?

– Na figyelj! Jól jegyezd meg ezt a néhány egyszerű mondatot: *Szia, Seth! Örülök, hogy látlak. Hogy vagy? ... El sem hiszem, hogy én mondom ezt neked! Hiszen kettőnk közül te vagy az, aki könnyebben teremt kapcsolatot az emberekkel, én meg az, akinek mindig összegabalyodik a nyelve, mert zavarba jön.*

– Igen, igazad van. Ennek tényleg pofonegyszerűnek kellene lennie. Valamiért mégsem az.

– Valószínűleg azért, mert egy csomó megoldatlan problémátok van.
– Elváltunk. Miféle problémánk lehet még?
– Szeretted őt, Fliss.
– Hogy én? Ugyan már, ne beszélj butaságot! Kamaszos fellángolás volt, nem igazi szerelem. Szenvedélyes ölekezés a parti homokban, ami kicsit más véget ért, mint eredetileg terveztük. – A hangja elfúlt, amikor a pillantása találkozott Harriet tekintetével.
– Már megint azt csinálod, amit az imént. Elrejtéd előlem az érzéseidet.
– Hidd el nekem, jobban jársz, ha nem látsz bele a szívembe. – Fliss ledermedt, amikor a húga odalépett hozzá, és a karjába zárta. – Ó... Ezt meg miért kapom? – kérdezte, amikor Harriet karja még szorosabban köré fonódott.
– Utálom, ha azt kell látnom, hogy szenvedsz.
És pontosan ez volt az oka, hogy Fliss sosem mutatta ki őszintén, milyen nagy a fájdalma.
– Hát persze hogy utálsz. Hiszen kettőnk közül te vagy a jó. Én meg a rossz.
– Azt is utálom, ha így beszélsz. Tudod, mennyire szeretnék olyan lenni, mint te? Olyan értékes tulajdonságaid vannak!
– Neked nincs szükséged még több értékes tulajdonságra, mert már így is olyan sokkal rendelkezelsz, hogy a többit már nem tudnád hová tenni.
– Utálom, amikor így beszélsz. Vedd tudomásul, egyáltalán nem vagyok jó, és ezt egyszer még be is bizonyítom, esküszöm. Valami olyan rosszaságot csinállok, amit senki nem feltételezne rólam.
– Akkor sem tudnál gonosz lenni, ha akarnál. De ha mégis teszel egy próbát, kérlek, mindenképpen hívd fel, mert szeretném látni... Eressz el, Harry, mert megfulladok! Legalább két kávé kell meginnom, csak akkor tudom elviselni a szeretetrohamokat. – Legfőképpen azért, mert félt, hogy sokkal többet mond majd, mint akarta. Harriet szeretete ugyanis olyan volt, mint valami kulcs: megnyitotta az ő szívének azon részeit, amelyeket legszívesebben örökké zárva tartott volna.
– Nem vagy rossz, Fliss, nekem elhiheted.
– Mondd el ezt, légy szíves, Seth családjának. – *Vagy apánknak.* – Seth előtt fényes jövő állt, egészen addig, amíg nem találkozott velem. – Kitöltött magának még egy pohár vizet.
– Állatorvos lett, vagyis szerintem nem történt vele semmi tragikus attól, hogy találkozottatok. Különben pedig nem értem, miért vállalod magadra az összes felelősséget, hiszen olyan döntésről beszélünk, amit közösen hoztatok meg.
Közösen? Fliss kételkedett ebben. Az arcába szökött a vér, amikor arra gondolt, mennyi mindent nem mondott el az ikertestvérének. És senki másnak sem.
– Hát, nem is tudom. Lehet. – A szívében olyan kusza összevisszaságban kavarogtak az érzések, akár a hógömbben a fehér pelyhek.
Hogy élhetnek benne még mindig ilyen erős érzések Seth iránt? Hogyhogy nem halványodtak el az elmúlt tíz év alatt?
Milyen bosszantó! És milyen igazságtalan!
– Ha Seth mostantól itt fog élni, akkor talán okosabb lenne, ha elhagynám New Yorkot. Ez lenne a legjobb megoldás.
– Az nem megoldás lenne, hanem megfutamodás. Itt a lakásunk, ide köt a munkánk, az egész életünk. És szereted is New Yorkot. Miért mennél el?
– Mert Seth itt van. És emiatt már nem vagyok benne biztos, hogy szeretek itt lakni.
– És hová mennél?
– Akárhová. Azt mondják, Hawaii nagyon szép hely.
– Szó sem lehet róla, hogy Hawaii-ra költözz! Nem fogsz elfutni, hanem összeszeded magad, és felkeresed Sethet. Köszönsz neki, aztán szépen megkérdezed, mi van vele, hogy van a család. Hagyod beszélni pár percig, majd az órára pillantasz, elnézést kérsz, és hazasietsz. Ennyi. Nem értem, miért olyan nehéz ez. És legfőképpen azt nem tudom, honnan veszed, hogy nem fog örülni neked.

– Nem éppen a legnagyobb egyetértésben váltunk el.
– De az már olyan rég történt! Nyilván Seth is sokat változott azóta, akárcsak te. Ki tudja, talán rég megnősült, és családja van.

Fliss kezéből kicsúszott a vastag üveg pohár, de bár a csempére esett, szerencsére nem tört ezer darabra.

– Hogy mi? Seth megnősült? – hebegte, és megint nem értette magát. Mit érdekli őt, megnősült-e a volt férje, vagy sem? Mit számít az? De ha nem számít, akkor miért vágta mellbe mégis?

– Fogalmam sincs. Azt mondtam, lehet, de úgy látom, már a pusztá feltételezés is kiverte nálad a biztosítékot. – Harriet felvette a poharat, és elkezdte feltörölni a kifolyt vizet.

– Látod? Hogy beszélhetnék vele, ha egyszer nem vagyok ura az érzéseimnek? Te viszont igen. Ezért is jutott eszembe, hogy helyettesíts. Te simán lefolytathatnád ezt a beszélgetést anélkül, hogy közben kínosan éreznéd magad.

Harriet a fejét csóválta.

– Nem cseréltünk szerepet tizenkét éves korunk óta.

– Tizennégy. Tizennégy voltam, amikor eljátszottam, hogy én vagyok te.

– De csak mert az a személtáda Johnny Hill folyton csúfolt a dadogásom miatt, te pedig meg akartad leckéztetni... Ó, igen, hát persze... Hogy is felejtettem el?

– Nem tudom. Pedig csodás nap volt.

– Ha csodásnak lehet nevezni azt, aminek a végén nyolc öltéssel varrják össze valakinek a fejét. Szerintem még mindig látszik a forradás.

– Viszont nem csúfoltak téged soha többé. Sem Johnny, sem senki más. – Fliss elvigyorodott, és a hajába túrva megdörgölte a sebhelyet. – Mert félték tőled. Szóval jössz nekem eggyel. Igazán elmehetnél meglátogatni Sethet. Nem is lesz olyan nehéz. Mondj és csinálj olyasmiket, amiket különben sosem mondanál és tennél, és mindenki el fogja hinni, hogy én vagyok.

Harriet elmosolyodott.

– Nem vagy te olyan rossz lány, Felicity Knight.

– Pedig valaha az voltam. És Seth fizette meg az árát.

– Hagyd már abba! – szólt rá ingerülten a húga. – Ne beszélj így! Ne is gondold ilyeneket!

– Miért ne, ha egyszer ez az igazság? – Persze ő is megfizetett az elkövetett hibákért, és időnként úgy tűnt, hogy a sors sorozatban benyújtott számlái sosem fogynak el. – Ha lenne lehetőségem elkerülni a Seth-tel való találkozást, akkor megtenném. Sejtelmem sincs, mit mondjak egy olyan embernek, akinek tönkretettem az életét.

Négy utcával arrébb Seth Carlyle egy szeszélyes cocker spániellel küszködött.

– Mióta tart a dolog?

– Úgy érte, mióta ilyen agresszív?

– Nem. Mióta sántít?

– Vagy úgy. – Az asszony homloka ráncba szaladt. – Körülbelül egy hete.

Seth alaposan megvizsgálta a kutyát. A spániel morogni kezdett, így aztán az orvos lazított a szorításán.

– Bocs, kutyus. Nem akartam fájdalmat okozni. Csak szeretném kideríteni, mi a baj. – Lágyan beszélt, és a mozdulatai is könnyedek, finomak voltak, így az állat megnyugodott.

– Kedveli magát – mondta a gazdi meglepetten, és növekvő tisztelettel pillantott az orvosra. – Steve doktor azt mondta, csak kiségit itt a rendelőben. Meg valami olyasmit is mondott, hogy maga jó hírű állatorvos, aki nemrég még egy kaliforniai klinikán dolgozott.

– A mondat első felére nem vennék mérget, de a második igaz.

– És miért jött el Kaliforniából? Elege lett a kék égből és a ragyogó napsütésből?

– Valahogy úgy. – Seth elmosolyodott, aztán ismét a kutyára szegezte a tekintetét. – Elvégzek néhány vizsgálatot, és remélem, megkapom a választ minden kérdésre, ami felmerült bennem.

– Gondolja, hogy komoly a baj?